

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-JULIA ȘI SIBIU

Abonamentul

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se
înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de
mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Tele-
grafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Pentru încetarea exploziilor armelor atomice

Datorită progreselor științei și tehnice, omul de azi a ajuns să folosească energia atomică. Aceasta are o putere neînchipuit de mare. Tocmai de aceea ea poate aduce și foloase foarte mari, precum poate duce și la pagube foarte mari. De aici lupta popoarelor pentru folosirea energiei atomice în scopuri pașnice, în slujba îmbunătățirii vieții omenești. De aici și lupta popoarelor pentru interzicerea armelor atomice, arme de distrugere în masă.

Cu toate acestea anumite cercuri conducătoare din Apus continuă să zădărnicească încheierea unui acord internațional, prin care statele să renunțe la fabricarea și folosirea bombelor atomice. Ele continuă să facă experiențe cu noi tipuri de bombe atomice. În felul acesta socotesc că vor intimida popoarele și le vor sili să se plece în fața pretențiilor acestor cercuri la dominația mondială. Popoarele însă, nu pot fi intimidat prin astfel de mijloace. Dimpotrivă, prin aceasta se demască ațîțătorii la război și se lărgeste frontul luptătorilor pentru pace, pentru interzicerea armelor de distrugere în masă și pentru încetarea experiențelor cu arme atomice. Popoarele își strâng rîndurile și lupta lor silește pe cei ce plănuiesc un nou război să bată în retragere.

De fapt exploziile armelor atomice, provocate de americani și de englezi în Oceanul Pacific au avut urmări, care au produs revoltă în țările apropiate și în toată lumea. Astfel explozia din anul trecut din insulele Bikini a rănit pescari japonezi, dintre cari unii au murit, și au adus mari pagube la pescuit, intrucit a „otrăvit” o mulțime de pești din Oceanul Pacific, în așa fel încît cei ce s-au hrănit cu astfel de pești s-au îmbolnăvit. Poporul japonez a protestat împotriva acestor explozii. Parlamentul japonez a adresat o chemare către toate popoarele să lupte pentru încetarea acestor explozii. Însăși guvernul japonez a trebuit să ceară guvernului american să nu mai repete astfel de experiențe cu arme atomice.

De curînd Biroul Consiliului Mondial al Păcii a adresat o scrisoare guvernelor

Statelor Unite ale Americii, Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste și Marii Britanii, în care le cheamă „să încheie de urgență un acord cu privire la încetarea tuturor felurilor de experiențe și de explozii experimentale ale armei atomice”. Prin încetarea acestor explozii, statele „care posedă arma nucleară ar dovedi sincera lor năzuință spre încheierea neîntirziată a unui acord mai deplin pe calea dezarmării controlate”. În scrisoare se arată că exploziile de pînă acum — după cum spun oamenii de știință — „au produs în întreaga lume cenușă radioactivă sub formă de praf și de ploi. O parte din această radioactivitate se menține timp foarte îndelungat”. Se știe deasemenea că această cenușă radioactivă are urmări vătămătoare asupra oamenilor, plantelor și animalelor. Plantele, animalele și în special peștii devin purtători de radiații, cari aduc boală, suferințe și moarte. Dacă exploziile experimentale vor continua aceste urmări se vor vădi și mai puternic în toată lumea. Insemnează că explozia unei bombe în Oceanul Pacific nu este vătămătoare numai pentru Japonezi sau alte popoare din apropiere, ci este vătămătoare pentru toate popoarele. De aceea toate popoarele, toți oamenii cărora li-e dragă sănătatea și viața, trebuie să lupte pentru încetarea acestor experiențe.

Realizarea unui acord între state în această privință e cu atît mai ușoară, cu cît controlul asupra experimentării armelor atomice este pe deplin posibil. Într-adevăr, „exploziile armei atomice sînt ușor de constatate, deoarece radioactivitatea produsă de ele se răspîndește pe toată întinderea globului pămîntesc și oferă astfel în mod automat posibilitatea de control”. Așadar, cînd se produce o explozie atomică ea poate fi înregistrată îndată, ea nu rămîne necunoscută. Controlul internațional e automat.

Popoarele vor pace, vor folosirea energiei atomice în scopuri pașnice. Popoarele vor ca arma atomică să fie interzisă și să înceteze orice experiențe cu bombe atomice. Și voința lor se va împlini.

Predarea cotelor

La baza statului de democrație populară stă alianța strînsă dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare. Astfel țărănimea muncitoare a primit și primește mereu ajutorul frățesc al muncitorilor din fabrici și uzine. Datorită acestui ajutor viața țăranilor a devenit mai îmbelșugată. Ogoarele sînt muncite cu tractoare și mașini agricole și după metode agrotehnice avansate, în așa fel încît producția agricolă este mult mai mare ca înainte, cînd se foloseau mijloace înapoiate. Aceasta mărește venitele țăranilor muncitori. Membrii gospodăriilor agricole colective, ca și cei din întovărășirile agricole, recoltează mult mai multe produse agricole decît țărani individuali și au venit și mai mari. Cooperativele de consum, magazinele universale, pun la dispoziția celor din sate un foarte bogat sortiment de mărfuri, produse în fabrici și uzine, de la uneltele necesare agriculturii, pînă la materiale pentru construcții, produse alimentare și textile. Prin băncile agricole, țărani muncitori primesc credite și împrumuturi, pentru diferitele nevoi. A. D. A. S. asigură gospodăria și acordă despăgubiri în bani celor ce au avut de suferit de pe urma grindinei, incendiului, ș. a. Cămine culturale, Biblioteci, Școli și alte așezăminte sînt puse în slujba culturalizării satelor. În felul acesta nivelul de trai și nivelul cultural al țărânimii noastre se ridică mereu.

Continuare în pag. 2.

Noi, cei ce sîntem fii ai Bisericii ortodoxe, știm că Dumnezeu a dat omului puterea să stăpînească pămîntul și să-i folosească bogățiile pentru binele omnirii întregi. Deci și energia atomică, marea putere a naturii, trebuie folosită spre binele oamenilor. De aceea, nu numai ca oameni și cetățeni, ci și ca creștini, din îndemnul credinței noastre, noi sîntem alături de lupta sutelor de milioane de oameni cinstiți din lumea întreagă. În felul acesta ne împlinim datoria față de Dumnezeu, față de Țara noastră și față de semenii noștri, contribuind la sălășluirea păcii și a unei vieți mai bune pe pămînt.

Sfinți sau păcătoși?

Zilele trecute am primit o scrisoare de la un creștin, fost credincios al Bisericii noastre, în care acesta își arată nedumeririle ce le are în legătură cu taina mărturisirii, și îmi pune anumite întrebări la care îmi cere răspuns.

Iată nedumeririle de care era stăpînit și întrebările ce mi-a pus:

1. Pînă urmam la biserică, slujiam lui Dumnezeu dar și păcatului, mă spovedeam la preot și mă legam că nu voi mai păcătui, dar rămîneam același păcătos, injuram, fumam, mă îmbătam, umblam după petreceri și desfrînări, etc. De cînd urmez la adunare nu m-am mai spovedit, dar îl am pe Iisus și nu mai păcătoiesc. De ce pînă am fost în Biserică am dus o viață păcătoasă? iar acum nu mai trăiesc în păcat?

2. Dacă greșesc împotriva fratelui meu mă impac cu el, iar păcatele i le spun lui Dumnezeu și-I cer Lui să mă ierte, eu am nevoie de ajutorul Domnului și nu de al preotului, care-i tot om păcătos și pămîntean ca și mine.

Și acum iată răspunsul pe care i l-am dat

1. „Pînă am fost la biserică am păcătuit și acum nu mai păcătoiesc”.

Cine îndeamnă și învață pe om să păcătuiască: Biserica sau diavolul? Biserica îndeamnă pe credincios să facă binele și să nu păcătuiască. Deci nu Biserica e de vină, pentru că păcătuiam, ci ispititorul care ne trage spre cele rele. De ce te-a făcut diavolul să păcătulești pînă ai urmat la biserică și de ce nu te mai ispitește acuma?

Pentru că, pînă urmași la biserică, erai pe drumul cel bun al mîntuirii și diavolul căuta să te abată dela acel drum, fie prin beție, fie prin hoție, curvie, sau alte păcate pe care zici că le avea-ți — ca să te poată cîștiga de partea lui.

Odată cu părăsirea bisericii ai rătăcit de pe drumul cel bun al mîntuirii, acum diavolul nu mai are nevoie să te ispitească cu păcate care te vatămă pe tine și pe aproapele tău — în schimb te îmbracă în cămașa mindriei, mama tuturor păcatelor. Mindria singură e un păcat mai mare decît toate celelalte păcate la un loc, de care zici că ai scăpat.

Diavolii au fost îngeri în cer, ei n-au furat n-au curvit și nu s-au îmbătat în cer și cu toate acestea, — ca fulgerul au căzut din cer, pentru că au îmbrăcat cămașa mindriei, care-i făcea să se vadă asemenea lui Dumnezeu.

Adam și Eva nu pentru păcatele pe care în mod obișnuit le fac ceice urmează la biserică, — nu pentru plăceri trușesti au pierdut raiul, ci pentru păcatul neascultării și al mindriei.

Nu admiteau să fie nimeni mai mare sau mai cuminte ca ei... vroiau să li se deschidă ochii, să fie ca Dumnezeu, toate să le știe.. (Gen. 3, 15). Așa și unii creștini, după ce ies din biserică, sunt strînși ca într-o cămașă de fier, de un duh, care le șoptește tainic... „Aveți înțelepciune deplină, toate le știți ca Dumnezeu, n-aveți nevoie de învățatură din partea oamenilor... ați ieșit din robia păcatului, de acum nu mai trăiți în păcat, ...sunteți sfinți și copiii născuți din voi sunt sfinți, etc... Și dacă ei zic că sunt fără păcate, că sunt drepti și sfinți și că le știu toate, oare să fie chiar așa?

Pe cel ce astfel gîndesc și vorbesc îi întrebăm cu dreptul Iov: De unde aveți această înțelepciune? și al cui este duhul care astfel grăiește prin voi? (Iov 26, 3—5).

N-ați citit niciodată în Sf. Scriptură... „orice inimă trușasă este urită înaintea Domnului” (Proverbe 16, 5, 18)... sau... „inceputul păcatului este trufia și cel ce stăruiește întru ea este ca și cînd i-ar ploua uriciunea...” (Isus Sirah 10, 13)?...

Dar să cercetăm cum înfățișează Sf. Scriptură pe om în raport cu păcatul. În păcate ne naștem și păcatul este pururea înaintea noastră zice Ps. 50, 5... „Cine dintre oameni poate spune: sunt curat de păcat?” zice înțeleptul Solomon, (Pilde 20, 9)... „Nu este om drept pe pămînt, care să facă binele și să nu păcătuiască...” scrie la Eccliazist 7, 21.

...„In multe greșim toți”, zice Sf. Apostol Iacob 3, 2.

Sf. Ev. Ioan scrie: „Dacă zicem că păcat nu avem, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este întru noi” (I Ioan 1, 18).

Sf. Apost. Pavel îi scrie lui Timotei: „Sunt cel dintîi dintre păcătoși” (I Timot. 1, 15).

Așa s-au văzut pe ei înșiși, proorocii, Apostolii, dreptii, sfinții și toate conștiințele curate, cînd și-au pus viața, cu gîndurile și faptele lor, în fața lui Dumnezeu, nu ca niște oameni fără păcat, ci ca oameni ce-și recunosc greșelile. Unul singur a zis despre ei: Sunt sfinți!... și care dintre voi mă poate dovedi că am păcat? (Ioan 8, 46). Acela a fost Iisus Hristos... și a tăcut în fața acestor declarații și cerul și pămîntul, căci nu l-au putut vădi de păcat...

Și dreptul Iov a zis despre ei: „Sunt curat, sunt fără de păcat și nu este fărădelege în mine”.

Pentru această îndrăzneală a fost muștrat de un prieten al lui, Elihu, (Iov 32—33) dar și de Domnul (38—41), iar Iov se smerește și se căește zicînd: „Mi-e scîrbă de mine și mă pocăiesc în țărîna și cenușe...” (Iov 42, 6). Înaintea lui Dumnezeu numai Fariseii s-au arătat drepti și curați. Mîntuitorul l-a muștrat pentru această îndrăzneală, făcîndu-i „fățarnici”, „nebuni și orbi” și spunîndu-le că ei închid împărția cerurilor și pentru ei și pentru cel ce-i ascultă. (Matei 15, 13—15, 23, 13 etc.). Iar altădată sfătuește pe oameni să se păzească de aluatul fățarniciei lor. (Luca 12, 1).

Celor ce se cred pe sine sfinți și curățiți de păcate, le amintim pilda Mîntuitorului despre cele zece fecioare (Mat. 25, 1—12) și-i sfătuiam să fie cu luare aminte la răspunsul pe care l-a dat Mîntuitorul fecioarelor nebune: „Amin zic vouă nu vă cunosc pe voi”. Și aceste fecioare erau neprihănite, curate cu trupul; nu săvîrșiseră păcate trușesti.

Domnul nu le-a cunoscut, cu toată fecioria lor, pentru că erau nebune, iar nebunia nu vine din trup, ci din minte, ceea ce înseamnă că mîntuirea se dă numai aceluia care se luptă după lege. (2 Timotei 2, 5). Iar pe cel ce luptă după lege, trufia nu-l poate smulge din duhul Sf. Scripturi, care povățuește pe om să fie smerit înaintea lui Dumnezeu și să-și vadă păcatele sale... (vezi pilda Vameșului și a Fariseului. Luca 18, 10—14).

2. Acela care se simte păcătos înaintea lui Dumnezeu trebuie să știe că omul nu se curăță de păcate prin închipuirea minții lui, ci printr-o lucrare anume rînduită de Domnul, careia toți cei ce caută mîntuirea trebuie să se supună.

Mîntuitorul nu zice: credeți în inima voastră și ziceți cu buzele: Hristos m-a iertat de păcate și veți fi curați...

El spune împede ucenicilor săi:

„Vă dau vouă cheile împărăției cerurilor și cite veți lega și veți deslega pe pămînt vor fi legate și deslegate și în cer”. (Mat. 16, 19; 18, 18).

Iar după înviere a suflat peste Sf. Apostoli și a zis:

„Luați Duh Sfînt, cărora veți ierta păcatele se vor ierta și cărora le veți ținea, vor fi ținute...” (Ioan 20, 22—23).

Această putere dată de Mîntuitorul Sfinților Apostoli s-a transmis și se va transmite urmașilor lor, — episcopilor și preoților pînă la sfîrșitul veacurilor. Preotul zice cînd desleagă pe cineva în scaunul spovedaniei: „Domnul și Dumnezeu nostru Iisus Hristos... să te ierte pe tine”, iar „eu nevrednicul preot, cu puterea ce-mi este dată te iert și te desleg”... Deci Hristos Domnul iartă pe păcătos, dar prin rugăciunile preotului, căruia i s-a dat acest har. Cuvintele Mîntuitorului... „Crede numai și vei fi viu”... sau „Cine ascultă cuvintele mele nu va veni la judecată” Ioan 5, 24 etc. nu desființează puterea și necesitatea iertării păcatelor prin preot, dimpotrivă o întărește, căci a crede nu înseamnă a zice: Doamne, Doamne, ci a te supune rînduiei lui Dumnezeu, care din iubire pentru păcătoși a așezat Sf. Taină a spovedaniei, pentru ca cu ajutorul ei să-și poată înnoi viața.

Nu te amăgi creștine, Hristos nu dă iertare de păcate prin închipuirea minții tale, ci numai prin taina spovedaniei, care este și rămîne o taină de seamă a Bisericii.

Din cele de mai sus, scoatem următoarele învățături:

1. Înaintea lui Dumnezeu nu este om drept care să nu păcătuiască, nu este nici unul.

2. De păcatele făcute nu se curățește omul singur și nu-și dă el sentința de absolvire — ca fariseul din Evanghelie, care s-a lăudat în fața lui Dumnezeu că el este drept, nu e păcătos ca alții.

3. Păcatele le iartă Dumnezeu prin taina spovedaniei; așa mărturisesc Sfintele Evanghelii și așa a învățat și practicat Biserica lui Hristos, dela întemeierea ei. În această credință rămînem și noi ca să ne mîntuim.

Pr. T. Radu

Predarea cotelor

Urmare din pag. 1.

Anul acesta recolta a fost bună. Este o datorie patriotică pentru fiecare țaran muncitor să predea cota de cereale și alte produse agricole. Cota aceasta se folosește în industria ușoară ca materie primă, se repartizează la orașe pentru aprovizionarea oamenilor muncii, pentru tineretul din școli, pentru bolnavii din spitale, etc. Ea este deci o contribuție a țărănimii muncitoare pentru ridicarea nivelului de trai a oamenilor muncii, pentru propășirea industriei socialiste, pentru îngrijirea tinerilor studioși și a celor ce au nevoie de o grijă deosebită pentru a-și reface sănătatea. Predarea cotelor este deci expresia alianței dintre clasa muncitoare și țărănimia muncitoare, semnul adevăratului patriotism al țaranilor muncitori, cari prin munca lor întăresc patria noastră scumpă.

Credincioșii Bisericii noastre sînt îndrumați să dea Patriei ceea ce i se cuvine, să împlinească toate datorile patriotice și cetățenești cu tragere de inimă, căci aceasta este voia lui Dumnezeu. Ei să fie primii la predarea cotelor, împlinind astfel și porunca iubirii de aproapele. Căci spre aceasta ne-a chemat Mîntuitorul ca să purtăm sarcinile unul altuia și să facem tot binele ce-l putem face pentru aproapele nostru, pentru propășirea patriei noastre și pentru pacea a toată lumea.

MAMĂ ȘI FIU

Umila chilie de pe acoperișul puțin înclinat la mijloc al unei case din Rama era scăldată în ploaia razelor de soare. Înăuntru ei plutea mireasmă de fum de tămâie și de caldă rugăciune, iar o candelă afirna liniștită de sfeșnicul cu trei ramuri și pîlpînd eulavios. O femeie în rugăciune vărsa înaintea Domnului mulțumirea sufletului său. Pe fața ei senină planau fiorii bucuriei și veseliei neprihănite.

Terminîndu-și rugăciunea, desface sulul cărții și cetește rar, cu stătătoare luare aminte: „De vei asculta legile acestea, de le vei păzi și împlini, atunci și Domnul Dumnezeuul tău, va ține legămîntul și mila Sa față de tine, cum s-a jurat părinților tăi. Te va iubi, va binecuvînta rodul pîntecului tău, pînea ta, vinul tău, untdelemnul tău”...

Și a tăcut. A pus sulul cărții la oparte, și-a îngropat obraji în patul palmelor și s-a gîndit la trecutul ei de amărăciuni și mulțumiri.

— Era soție tină, întristată. Protivnica ei Pepina o amăra grozav, așifîndu-o ca să cîrtească, din pricină că nu i-a dat Domnul prunci. Elcano, bărbatul ei, o iubia mult și-o mîngîia și-i zicea: Ana, de ce e întristată inima ta? Nu-s eu oare pentru tine mai bun decît zece copii?

Dară, zadarnic. Ea dori să aibă neapărat un copil. În căminul fără copii nu-i bucurie și mulțumire îndestulătoare. Viața n-are farmec. Zîmbetul îngeresc al copilului, îmbrățișarea lui mîngăietoare, fericirea ce se revarsă cuprinzătoare din ochii senini, dau rost și plăcere vieții familiare și lumină. Și s-a suit în Casa Domnului, la Șilo, să se roage, ca Dumnezeu să-i dea un copil. Niciodată nu i-a părut Cortul Sfînt atît de frumos și înrîuritor asupra sufletului ei. Altarul tîmberii, din lemn de salcîm aurit, cu o tablă deasupra, masa punerii înainte, sfeșnicul cu 7 ramuri încandelate cari noaptea ardeau toate, iar ziua numai trei — perdeaua cu heruvimii lucrași ales în țesătură, mirosul bineplăcut al mirodeniilor — au vărsat în inima ei fiorii eulaviei cuceritoare. Și cu dor doria să vadă sicriul legii din Sfînta Sfintelor, făcut din lemn de salcîm îmbrăcat în aur, de jur împrejur avînd o cunună. Ar fi voit să atingă cu minile ei cucernice cele două table de piatră, ale legămîntului, scrise cu dumnezeiești slove, să sărute vasul cu mană și toiagul lui Aaron. Stătut-a înaintea Domnului îndelung. Rugatu-s-a cu sufletul întristat și a plins amar în inima sa, numai buzele mișcîndu-le: „Doamne, Doamne, m-am silit ca în toate zilele vieții mele să fiu dreaptă înaintea ta și să umblu fără prihană întru toate poruncile și rînduielile Tale. Doamne, lipsa de copii îmi neliniștește sufletul și-mi tulbură inima și de multe ori am strigat întocmai ca Rachila: dă-mi copii, ori mor. Viu și acum, Doamne, și Te rog, dă roabei tale un copil de parte bărbătească, căci dacă mi-l vei da, îl voi da Ție și nu va bea el nici vin, nici sicieră, nici briciu nu se va atinge de capul lui”. Cum se ruga numai în tăcuta mișcare a buzelor, dară glasul nu i-se auzia, preotul Eli, crezînd că e beată, a strigat: „Trezește-te și te du de la fața Domnului”. Ea răspunzînd a zis: „Nu,

domnul meu, nu sînt beată! Eu sînt o femeie cu inima întristată și-mi vărs sufletul înaintea Domnului. Nu sînt femeie netrebnică; am vorbit din durerea mea cea mare și din întristarea mea cea multă”. Zisu-i-a preotul Eli: „Mergi în pace și Dumnezeuul lui Israil să-ți îplinească cererea pe care ai făcut-o”!

Și Dumnezeu i-a ascultat și împlinit cererea. Bucuria i-a împînzit obraji și fericirea i-a cuprins inima. În casa ei fost-a numai pace, mulțumire, voie bună. Născut-a ea un copil de parte bărbătească,

rodul rugăciunii îndelungi și pusu-i-a numele: Samuil, căci își zicea ea: „De la Domnul Dumnezeuul Savaot l-am cerut”. După ce l-a înfărcat, a adus copilul la Șilo și l-a dat preotului Eli, zicînd: „Îl dau Domnului pentru toate zilele vieții lui, să slujească Domnului”. Apoi s-a închinat acolo Domnului.

— Slăvite amintiri. Șiragul lor o copleșește. Se ridică ușurată și iese din chilie pe acoperișul casei. Își rotește privirea cercetătoare asupra caselor din Rama, apoi se adîncește în contemplarea zării liniștite, îmbrobodită de nori fumurii.

În pragul luminos al minții îi răsare zîmbitoare cea mai îmbucurătoare amintire. Era, odată, la Șilo, la închinare, cu Eleana. Samuil a venit la ei, îmbrăcat în efod... și le-a spus:

„Intr-o noapte, cu cer senin ca la crimă, după ce m-am închinat, m-am dus să mă culc în locul meu. Somnul m-a cu-

prins în brațele lui, ochii mi s-au închis. Atunci auzii un cuvînt de măreață chemare: „Samuile, Samuile”. Crezînd că mă cheamă preotul Eli, m-am dus la el și am zis: „Iată-mă, de ce m-ai chemat”. Mi s-a răspuns: „nu te-am chemat, du-te și te culcă”. Și m-am dus și m-am culcat. Și iarăși am auzit chemarea: „Samuile, Samuile!” M-am dus din nou la preotul Eli și i-am zis, iată-mă! Dară el nu mă chemase și m-a trimis la culcare și m-am dus.

Auzind a treia oră aceeași chemare: „Samuile, Samuile!” și ducîndu-mă la preotul Eli și spînzîndu-i „iată-mă”, el a cunoscut, că mă cheamă Domnul și mi-a spus: „du-te înapoi și te culcă și cînd vei

mai fi chemat, să zici: Vorbește, Doamne, că robul tău ascultă”!

Așa am făcut. Și Domnul mi-a vorbit și preotul Eli și tot poporul s-a convins, că m-am învrednicit să-i fiu prooroc.

— Fiul meu, Samuil, prooroc, în slujba lui Dumnezeu și a poporului! Samuil cel mare, rodul rugăciunii, stropite cu șiroaie de lacrimi lungi, cînd mi-am vărsat sufletul înaintea Domnului și preotul Eli ședea pe scaun la ușa cortului, ales purtător de cuvînt și voie dumnezească!

Domnul e mare și puternic! Domnul sărăcește pe om și tot el îl îmbogățește; el smerește și el înalță. El ridică pe cel sărac din pulbere și din gunoier pe cel lipsit, dîndu-i scaunul măririi, căci ale Domnului sînt temeliele pămîntului și el întemeiază lumea pe el. Cel ce voește să se laude, cu aceea să se laude, că știe și cunoaște pe Domnul.

Părintele Ciprian

Iisus ca dascăl

Dumnezeu Tatăl a trimis pe Unul născut Fiul Său în lume, ca să mintuiască pe oameni din robia păcatului. Prin venirea în lume a Mîntuitorului Hristos, s-a împlinit făgăduința făcută oamenilor de către Dumnezeu Tatăl, cînd a pedepsit pe Adam și Eva pentru neascultare.

Dar pentru a-i izbăvi pe oameni de robia păcatului, Mîntuitorul trebuia să-i învețe, mai întii, care este voința lui Dum-

nezeu, ce cere Dumnezeu de la ei, ce au de făcut pentru ca să fie bine plăcuți lui Dumnezeu. Lucrul acesta l-a făcut Mîntuitorul ca dascăl.

Pentru că mîntuirea nu se putea face fără cunoașterea drumului ce duce la ea, Mîntuitorul învăța neconștient pe Sfinții Apostoli și pe ceilalți oameni. Învăța mai întii pe Sfinții Apostoli, pentru ca aceștia

Continuare în pag. 4.

Iisus ca dascăl

Urmare din pag. 3.

să ducă mai departe cuvântul Său de învățătură izbăvitoare. De aceea, le spunea Sfinților Apostoli: „Voi trebuie să cunoașteți toate tainele împărăției lui Dumnezeu”. Dar nici pe ceilalți oameni nu-i lăsa fără învățătură, ci le-o împărtășia și lor, călăuzindu-se după cuvintele: „să mergem prin orașe și sate, să răspîndim învățătura”.

Cînd învăța poporul, Mintuitorul se folosea de două feluri de vorbiri și anume: Le dădea învățături deadreptul, ori le grăia prin pilde sau parabole. Cel dintîi fel de a grăi se numește vorbire directă; prin ea, Mintuitorul a dat omenirii învățături despre fericire, despre rugăciune, despre milostenie, despre post și altele.

Grăirea prin parabole sau pilde se numește vorbire indirectă, pentru că prin ea adevărul nu era împărtășit deadreptul, ci prin mijlocirea unor asemănări luate din viața omului sau a firii.

Mintuitorul învăța prin pilde din următoarele trei pricini: 1. În partea de lume care cuprindea Țara Sfîntă, prin care propovăduia Mintuitorul, era obiceiul grăirii prin pilde. Intrucît învățătura adusă de El în lume era hărăzită tuturor, Mintuitorul trebuia să se folosească și de acest fel de a vorbi, pentru ca învățătura Sa să prindă în cercuri cît mai largi.

2. Nu toți oamenii au puterea de a pricepe ușor lucrurile. Sînt unii oameni mai grei de pricepere. Pentru astfel de oameni, Mintuitorul își îmbrăca învățătura în forma pildelor, pentru ca să poată fi înțeleasă mai ușor.

3. Învățătura cea nouă a Mintuitorului s-a ciocnit cu vechea învățatură elinească, precum și cu învățătura evreiască. Acestea nu voiau să lase locul învățaturii creștine, ci se sileau să rămînă mai departe în viață. De aceea, Mintuitorul învăța prin pilde, prin care își ferea învățătura de atacurile dușmanilor. Cînd Sfinții Apostoli îi cerură să le talmăcească pilda semănătorului, Mintuitorul le răspunse: „Vouă vă este dat să cunoașteți tainele împărăției lui Dumnezeu, dar celorlalți în pilde, ca văzînd să nu vadă și auzînd să nu înțeleagă”.

Prin acest indoit fel de a învăța, Mintuitorul a dat omenirii o învățatură nouă, învățătura creștină. Rostul ei este acela de a călăuzi omenirea spre limanul mîntuirii și al fericirii veșnice.

Pentru a-și împlini această menire, învățătura creștină caută să lămurească mai întîi, care este rostul vieții noastre, răspunzînd la următoarele întrebări: Ce sîntem? Încotro mergem?

La prima întrebare, învățătura Mintuitorului răspunde: Sîntem coroană a fapturilor lui Dumnezeu, o lume în mic, pentru că omul intrunește în ființa lui părți din toate celelalte făpturi. Dar, mai presus de toate, omul poartă în făptura lui „chipul lui Dumnezeu”, adică și omul are minte, voință și alte puteri sau însușiri pe care Dumnezeu le are în chip cu totul desăvîrșit. Mulțumită acestui „chip”, omul are un loc deosebit între făpturi.

Sfîntul Iosif cel Nou

La Sintămăria Mare (15 august), anul acesta, Mitropolia Banatului prăznuiește împlinirea a 300 ani de la adormirea în Domnul a Sf. Iosif cel Nou, mitropolitul Banatului. Evlavia credincioșilor de mult timp l-a așezat între sfinți, iar Sf. Sinod al Bisericii noastre în 1950 a hotărît canonizarea lui, adică trecerea lui în calendarul mitropoliei și pomenirea lui cu slujbă specială. Anul acesta se săvîrșește la M-rea Partoș și la Catedrala din Timișoara slujba canonizării (15 septembrie).

De aceea — bucurîndu-ne și noi, cei din Mitropolia Ardealului, de acest luminat praznic al Bisericii ortodoxe din Banat, — împărtășim cîteva date despre viața Sf. Iosif cel Nou.

Născut în 1568 dintr-o familie de vlahi (romîni) din cetatea Ragusa (Dalmatia), Iosif a fost dus de tînar la Sf. Munte Athos, unde a trăit pînă la vîrsta de 82 ani. Viețuînd aici întru ascultare, întru osteneală, post și rugăciune, monahul Iosif a ajuns la înălțimile sfințeniei și a fost dăruit de Dumnezeu cu darul tămăduirilor. Ducîndu-se vestea vredniciei lui pînă departe, în 1650 a fost sfințit ca mitropolit a Timișorii și al întregii țări a Banatului, în vremea în care aici stăpîneau Turcii. La Timișoara, el a fost primit cu mare alai și multime mare de credincioși și preoți l-au întîmpinat cu bucurie. Trei ani a păstorit sfințitul mitropolit turma cea dreptcredincioasă din Banat. Ani puțini, dar cu bogat rod duhovnicesc. Astfel în acești trei ani, turcii au îngăduit romînilor să repare bisericile vechi și ruinate, să-și zidească biserici noi și să fie deplin liberi întru credința lor. Deși bătrîn, în acești ani mitropolitul Iosif a vizitat întreaga eparhie, sfințind biserici, clopote, cruci și cimitire, luminînd și mîngăind credincioșii, sfințind preoți pentru parohii. Pentru pregătirea preoților avea lîngă reședința mitropoli-

La întrebarea a doua, învățătura adusă de Mintuitorul răspunde: Am venit de la Dumnezeu și trebuie să ne întoarcem la Dumnezeu. De aceea, în decursul vieții acesteia pămîntești, trebuie să ne pregătim pentru viața de dincolo. Căci noi nu avem cetate stătătoare pe acest pămînt, pe care sîntem numai trecători.

Dar asta nu însemnează să disprețuim viața aceasta pămîntească, pentru că ea ni s-a dat, ca să ne pregătim pentru viața veșnică. Ea este poarta de aur, prin care putem trece în lumea de dincolo. Drept aceea, la viața fericită de dincolo, ajungem numai prin îndeplinirea tuturor îndatoririlor legate de viața aceasta pămîntească.

Prof. C. Sirbu

tană o Școală clericală-teologică. Predica cu timp și fără timp, învățînd peste tot dreaptacredință. Făcea bogate fapte de milostenie și tămăduia pe cei bolnavi, prin darul Domnului nostru Iisus Hristos. Organiza pelerinajii la sf. Mănăstiri. În special a fost legat sufletește de sf. mănăstire Partoș. Aici a zidit o bisericuță din cărămidă cu semnul crucii și inițiala numelui lui (I) pe ea. Cînd slujea el la sf. mănăstire Partoș, mii de credincioși veneau din toate părțile Banatului, aducînd cu ei pe cei bolnavi. El le spunea: „Nu-mi cereți mie tămăduire, ci credeți tămăduitorului de oameni, Domnul nostru Iisus Hristos, rugați-Vă Lui și vă veți tămădui”. Astfel toți se rugau împreună cu el și darul lui Dumnezeu se arăta minunat.

Lucrarea aceasta a sfințitului mitropolit a înviorat viața bisericească, dragostea, credința și fapta cea bună între preoții și credincioșii bănățeni.

În anul 1653, Iosif mitropolitul, a părăsit scaunul mitropolitan și s-a așezat ca un adevărat pustnic la sf. mănăstire Partoș, lăsînd eparhia Timișorii în grija episcopului Moise din Lipova. La mănăstire a dus viață aspră de rugăciune și post și a îndrumat pe călugări și pe credincioșii pelerini pe căile Domnului, mîngăindu-i, tămăduind boalele și întărindu-i întru credință.

Înainte de a muri, el a chemat pe starețul Nifon dela mănăstire și i-a spus cum să-i facă înmormîntarea. Mormîntul i-a fost pregătit în fața altarului bisericeții, pe care el o zidise. După ce și-a luat iertare de la toți călugării și frații, s-a împărtășit cu sf. Taine și liniștit și senin și-a dat, către asfințitul soarelui, sufletul în mîna lui Dumnezeu. În ziua de Adormirea Maicii Domnului din anul 1556 s-a săvîrșit de către episcopii Ioanichie al Caransebeșului, Isachie al Virșeșului și Moise al Lipovei, slujba înmormîntării, de față fiind mii de credincioși.

De atunci și pînă astăzi, la mormîntul lui au venit și vin credincioși, ca să se roage sfîntului mitropolit Iosif, pentru ca prin rugăciunile lui către Domnul să fie izbăviți dintru necazuri și nevoi. Și multora ruga le-a fost ascultată. Cinstitele lui moaște revarsă — prin puterea lui Dumnezeu — daruri bogate peste viața credincioșilor.

T. R.

